

kunne unddrage sig for et passende Bidrag til den Kommune, som de imidlertid tage Ophold i.

Et andet Hovedpunkt, hvorom et Flertal af Udvalget har samlet sig, er Fastfættelsen af den bestemte Skatteprocent (2 pCt.) for den Andel, som tilkommer Næringskommunen af den i Opholdskommunen paalignede Skat.

Man vil herved undgaa den Hovedindvending mod det oprindelige Lovforslag, at den paagældende Kommune vilde komme til at oppebære en Skat, der var paalignet efter en anden Kommunes Behov, og altsaa procentvis vilde kunne blive væsentlig højere eller lavere end den Skat, der oppebæres af Kommunens øvrige Beboere. Af en saadan fast Skatteprocent for Næringskommunen følger imidlertid nødvendig, at der maa bestemmes en Grænse for Afdraget i den af Opholdskommunen paalignede Skat; en Grænse som man har ment passende at kunne sætte til Halvdelen.

Nogen Uenighed er der fremdeles i Udvalget om den Rækkevidde, der bør gives Reglerne for den mellemkommunale Bescatning ifølge § 3. Det man erkender, at der kan være Tøje til at undtage nogle Arter af Næring, er man dog i Tvivl om, det vil være rigtigt at drage Grænsen ved „bunden Næring“, da dette Begreb næppe rammer de Hensyn, som herved bør komme i Betragtning. En Del af Udvalgets Medlemmer forbeholder sig sin Stilling til dette Punkt efter nærmere Forhandling med Ministeren. Derimod har man været enig om at udelade saadanne Embedsstillinger, der ikke udelukkende ere knyttede til Kommunen. Et Flertal har sluttet sig til en ny Affattelse af Reglerne om faste Ejendommers Bescatning, der medtager, hvad der i denne Henseende har væsentlig Betydning, men udelukker saadanne Ejendomsdele, der vilde volde uforholdsmæssig Bryderi ved Reglernes Gennemførelse. Et Flertal fastholder Forslaget om at inddrage Tiender og faste Afgifter under den mellemkommunale Bescatning.

Tienderne ere allerede nu matriculeret Ejendom, hvorfor der næppe er Anledning til at stille dem anderledes end anden Ejendom, saa meget mindre som Tiendegrænserne oftest falde sammen med Sognegrænserne. De faste Afgifter, som i Reglen have afløst Landgilbe, egner sig ved deres uforanderlige Karakter ogsaa vel til mellemkommunal Bescatning.

Et særlig vanskeligt Punkt at ordne er Spørgsmaalet om Aktieselskabers og andre juridiske Personers Bescatning. Paa Grund af den skarpe Dpreholdelse af den „personlige“ Kommunefats Karakter har saadanne Selskaber og Stiftelser hidtil været skattefri. Men denne Konsekvens af det gældende System vækker med Rette i vide Krese Uvilje, hvis Begrundelse vi ikke her behøve at komme nærmere ind paa; det kan ikke nægtes, at den offentlige Mening med megen Styrke kræver en Forandring paa dette Punkt. Selv om det derfor kan siges at være en Inkonsekvens at paalægge et Selskab „personlig“ Kommunefat, maa det dog indrømmes at være en ret naturlig Slutning at udstrække denne Bescatning paa fysiske Personer til ogsaa at omfatte juridiske Personer. Man er imidlertid enig om, at en saadan ny Bescatning bør være saa lempelig som muligt. Et Flertal har derfor ment at burde indskrænke Lovforslagets 3 pCt. til 2 pCt. for derved tillige at komme i Overensstemmelse med den foreslaede faste Skatteprocent for den mellemkommunale Bescatning, og tillige foreslaar man udtrykkelig at forbeholde saadanne Selskaber Afgang til at fradrage fra Skatteindtægten saadanne Beløb, som anvendes til Amortisation af Forretningens Kapital; dette Hensyn vil særlig være nødvendigt at tage over for Stibsredier.

Udvalget forbeholder sig for øvrigt en nærmere Overvejelse om, hvilke Undtagelser der vil kunne være Grund til at foretage over for den foreslaede ny Bescatning.

Fremdeles har Udvalget foreslaaet en ny Paragraf, der aabner Afgang til i større